

န့ၣ်န့ၣ်ဒါးဒါး

ပင်မဇာတ်ကောင်

နတ်နဂါးအင်း

နတ်နဂါးအင်း

ဘိုးရာစီက ဘန်ဘွေးကုန်းကဗျ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သိန်းဇော်တို့ နဲ့ တောင် သားချင်းတော်တယ်။ ဘိုးရာစီ ဆယ့်ငါးနှစ်သားလောက်က ရိုးမ ထဲမှာ မြေလားဖမ်းတဲ့ အလမွယ်ဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး တစ်ခါ တည်း လိုက်သွားလိုက်တာ အသက်သုံးဆယ်မှ ရွာပြန်ရောက်လာတာ ဆိုပဲ။

ပြန်ရောက်လာပေမဲ့ ခဏပဲတဲ့ ဗျ။ သူ့အမေကို သူရှာလို့ ရထားတဲ့ ငွေတွေ လာပေးတာတဲ့ ။ ငွေမှ မနည်းဘူးတဲ့ ဗျို့။ တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနီးပါးတဲ့ ဗျ။ ဒီတုန်းက ငွေနှစ်သောင်း ဆိုတာ နည်းတဲ့ တန်ဖိုး မှ မဟုတ်တာ။ ဘိုးရာစီရဲ့ အမေက ရွာမှာ တိုက်တွေဘာတွေ ဆောက်ပစ်ပြီး ယာတွေမှ ဝယ်ထားလိုက်တာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘဲတဲ့ ဗျို့။

ဘိုးရာစီ မြေနိုင်ချက်တော့ဗျာ၊ လမ်းမှာ သွားရင်း တွေ့တဲ့ မြေတိုင်း ခေါင်းကို မြေကြီးမှာ ချပြီး အရိုအသေ ပေးကြတာတဲ့ ဗျို့။

ဘိုးရာစီကတော့ ရွာမှာ ခဏပဲနေပြီး ပြန်သွားတာတဲ့ ဗျ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်ပတ်ပြီး မြေလမွယ် ပြနေတာတဲ့ ဗျာ။ ဘုရားပွဲကြီးတွေမှာ ဆိုရင် ဘိုးရာစီက ရုံသွင်းပြီးတော့ကို ပြတာဆိုပဲ။ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ တီးပြီး မြေတွေနဲ့ သူနဲ့ ကပြတာဆိုပဲဗျာ။

ဘိုးရာစီက အသက်ခြောက်ဆယ် ပြည့်တော့ အလမွယ် ဆရာအလုပ်ကို အပြီးတိုင် စွန့်လိုက်ပြီး ရွာမှာ ပြန်နေတာဗျ။ ဘိုးရာစီက အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီးဆိုတော့ တူတွေ တူမတွေက သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကြ

တယ်။ ဘိုးရာစီ ဆောက်ပေးထားတဲ့ တိုက်မှာ နေကြပြီး ဘိုးရာစီ ဝယ် ပေးထားတဲ့ ယာတွေမှာ လုပ်ကိုင် စားကြတာလေဗျာ။ ဘိုးရာစီကို သူတို့ စောင့်ရှောက်ကြတာပေါ့။

ဘိုးရာစီက ဘန်ဘွေးကုန်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်လှူတယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အသားမစားဘူး။ သက် သတ်လွတ်ပဲ စားတယ်။

ဘိုးရာစီ အလွတ်နေတယ်လို့ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ လက်ထဲမှာ ပုတီးတစ်ကုံးကိုင်ပြီး အမြစ်ပိန်နေတဲ့ အဘိုးကြီးဗျ။ ပိုးထိလို့ ကတော့ ဘိုးရာစီကိုသာ ပြေးပင့်ပေတော့ဗျာ။ အသက်သာ မှီပစေ၊ ဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူးဗျ။

ကိုက်တဲ့ မြွေကို ချက်ချင်း အမိန့်ပြန်ပြီး ခေါ်လိုက်တာဗျ။ ရောက်လာတဲ့ မြွေကို...

"နင့်အဆိပ် နင်ပြန်စုပ်"

ဆိုပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကိုက်တဲ့ မြွေက ချက်ချင်းကို အဆိပ်စုပ်ပေးရတာဗျ။ သူ့ကိုက်ထားတဲ့ အစွယ်ရာကနေပြီး အဆိပ်တွေကို စုပ်ပေးတာ။ အောက်က ငှက်ပျောဖက်တော့ ခံပေး ထားရတယ်။ အဆိပ်မည်းမည်းကြီးတွေက ငှက်ပျောဖက်ပေါ်ကို စီးကျလာတော့တာပဲဗျာ။ အဆိပ်ကုန်ပြီဆိုရင် နောက်က သွေးလိုက်လာတယ်။

"နင့်အဆိပ် ကျန်သေးလား၊ ကုန်အောင်စုပ်၊ ကုန်ရင် သွားတော့"

လို့ အမိန့်ပေးတော့မှ လူကို ကိုက်တဲ့ မြွေက အိမ်ပေါ်ကနေ လျှောခနဲ ဆင်းသွားတာဗျို့။ အဆိပ်တက်နေတဲ့ လူလည်း သတိရ လာပြီး အကောင်းပကတိ ဖြစ်တော့တာ။ မြွေက အဆိပ်ကို စုပ်ချလိုက်တာနဲ့ အဆိပ်

ပဲပြန်ပြီး ပြာနန်းနေတဲ့ အသားအရောင်ကနေ တဖြည်းဖြည်း သွေးရောင်သန်း လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သတိ ပြန်ရလာတော့တာပဲဗျ။

ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကထိန်တို့ ဘုရားပွဲတို့ ရှိမှ ဘိုးရာစီ လာတာဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံ အလှူအတန်းလောက်ဆိုရင် မလာဘူးဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက သူဆောက်ပြီး လှူထားတဲ့ ကျောင်းထဲမှာ ပဲ ပုတီး စိပ်နေတော့တာ။ သူလှူတဲ့ အုတ်ကျောင်း အဝင်ပေါက်မှာ သူ့အလှူကို ကမ္ပည်းထိုးထားတာ။

"မြွေလမွှာယ်ဆရာ မောင်ရာစီ ကောင်းမှု" တဲ့ ဗျို့။ ကထိန်ဘုရားပွဲကို ဘိုးရာစီ လာပြီဆိုလို့ ကတော့ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဆိုတာ ဘိုးရာစီနားမှာ ဝိုင်းပြီး ဘိုးရာစီ ပြောပြတဲ့ မြွေတွေ အကြောင်းကို တအံ့တဩနားထောင်ကြရတာပေါ့ဗျ။

အဲဒီအထဲမှာ အင်မတန်မှ စပ်စုတဲ့ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က ဘိုးရာစီရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ကပေါ့ဗျ။ ပြောရဦးမယ်ဗျို့။ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲကို နဂါးဝင်လာတာကိုလည်း ဘိုးရာစီပဲ လာပြီး ဖမ်းပေးတာဗျ။ အဲဒီနဂါးကို ရိုးမတောထဲအရောက် ဘိုးရာစီ သွားလွှတ်ပေးတာဗျို့။ (အဲဒီအကြောင်းကို ဖတ်ချင်ရင် တော့ 'တစ္ဆေမျက်လုံးမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်-၃' မှာ ရှာပြီး ဖတ်ကြည့်ဗျ။ ကျုပ်ရေးထားပါတယ်)

ဘိုးရာစီပြောပြတဲ့ မြွေတွေအကြောင်းက တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာဗျ။

"မြွေဆိုတာ တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကွ၊ မောင်တာတေရဲ့ ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ မြွေအမျိုးအစားတွေ တော်တော်ကို များတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက ဒေသတစ်ခုမှာ ရှိတဲ့ မြွေတွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်နိုင်တယ်ကွ"

"ဘိုးရာစီတို့ မြွေတွေဖမ်းရင်း ဘယ်လိုများ လိုက်ရှာတာတုံးဗျ"

ကျုပ်ကလည်း လွှတ်စပ်စုတဲ့ ကောင်လေဗျာ။ ကျုပ်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တွေမေး။ ဘိုးရာစီက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ဖြေ။ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက မေးစေ့ကို လက်ထောက်ပြီး နားထောင်ကြပေါ့ဗျာ။

"ဒါကတော့ အလမ္မာယ်ဆရာရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့ကွာ၊ တော်တော်များများကတော့ တောထဲ တောင်ထဲတွေမှာ လိုက်ရှာကြရတာပေါ့ကွာ၊ ဘိုးကတော့ အဲဒီလို လိုက်ရှာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘိုးရဲ့ ဆရာက အင်မတန် ပညာမြင့်တာကွ၊ သူ မသေခင်မှာ သူ့ပညာတွေ ဘိုးကို အားလုံးပေးခဲ့တော့ ဘိုးက သူ့မြွေရှာသလိုပဲ ရှာတာပေါ့ကွာ"

"ဟင်... ဘိုးက ဘယ်လို ရှာတာတုံးဗျ"

"တောနက်ထဲကိုတော့ ဝင်ရတာပေါ့ကွာ၊ တပည့်တွေက မြွေပခြုပ်တွေထမ်းပြီး လိုက်ကြတာပေါ့၊ တောထဲရောက်တာနဲ့ မန္တန်တွေ၊ မန္တရားတွေ ရွတ်ဖတ်ပြီး အမိန့်ပြန်လိုက်ရင် တစ်ထွာ သာသာလောက်ရှိတဲ့ မြွေနီလေးတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်ကွ၊ အဲဒီမြွေနီလေးကို အကောင်တိုတို သေးသေးလေးဆိုပြီး မထေမဲ့မြင်တော့ မလုပ်နဲ့ ဟေ့၊ အဲဒီအကောင်ပေါက်ရင် အစွယ်ချွတ်တာနဲ့ အသက်သေရောကွ"

"ဟာ၊ အဆိပ်ပြင်းလှချည်လား ဘိုးရဲ့ ၊ အဲဒါ ဘာမြွေတုံးဗျ"

"နဂါးလေကွာ၊ တောင်နဂါးမျိုးပေါ့၊ သူက အဲဒီဒေသက မြွေတွေအားလုံးရဲ့ အချုပ်ပဲ၊ မြွေအားလုံးက သူ့အမိန့်ကို နာခံကြရတယ်"

"အဲဒီ တောင်နဂါးတွေက အနီရောင်ချည်းပဲလား ဘိုးရဲ့ "

"ဟာ၊ မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ အဖြူရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေ

လည်း ရှိတယ်။ အဖြူရောင်က အဆင့်အမြင့်ဆုံးကွ"

"ဪ... ဒီလိုခွဲထားတာလား ဘိုးရဲ့ "

"အေး ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ဒါကြောင့် ဘိုးပြောတာပေါ့၊ မြွေဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါပဲလို့ "

"နေပါဦး ဘိုးရဲ့ ၊ စောစောကပြောတဲ့ တောင်နဂါးအနီလေးကို ဘိုးက ဘာလုပ်တာတုံး"

"သူ့ကို ဘိုးလိုချင်တယ် မြွေတွေပြောပြရတာပေါ့ကွ၊ မြွေဟောက်ကြီး ဘယ်နှကောင် လိုချင်တယ်၊ အရှည်က ဘယ်နှပေလောက်၊ လုံးပတ်က ဘယ်လောက်၊ ပြီးတော့ ငန်းမြွေကြီးက ဘယ်နှကောင် လိုချင်တယ်၊ အရွယ်က ဘယ်လောက် ရှိရမယ်ပေါ့"

"ဟာ... ထူးဆန်းလှချည်လား ဘိုးရဲ့ ၊ ဒီတောင်နဂါးက လူစကားနားလည်လို့ လားဗျ"

"ဟာ... နားလည်ပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ တောထဲကို ချက်ချင်း ပြန်ဝင်သွားတယ်၊ အေး ပြောရဦးမယ်ကွဲ့၊ အဲဒီလို မြွေတွေ လိုချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောတဲ့ အခါမှာ တစ်ခါတည်း ထည့်ပြောရတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ကတိပဲဟေ့၊ အခုယူသွားမယ့် မြွေတွေကို နှစ်နှစ်ဖြင့် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ဖြစ် သုံးနှစ်ပေါ့ကွာ၊ ခိုင်းစားပါ့မယ်၊ ရက်ပြည့်တာနဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်"

"ဪ... အဲဒီလို ပြောရတာကိုး"

"အေး ... အဲဒီမြွေနီလေး ပျောက်သွားပြီး တော်တော်လေး ကြာရင် မြွေတွေရောက် လာပြီး ပခြုပ်တွေနားမှာ ခွေနေတော့တာကွ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်က ဒီကောင်တွေကို စောစောက မြွေနီလေးကိုပေးတဲ့ ကတိကို ထ

ပ်ပြောရတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီးတာနဲ့ မြွေတွေကို ဘိုးပိုင်သွားတာပဲ။ တစ်ကောင်ချင်း ကောက်ပြီး ပြုပြင်တွေထဲ ထည့်ရုံပဲကွ။ မြွေဟောက်တွေက ပြုပြင်တစ်လုံး၊ ငန်းမြွေတွေက ပြုပြင်တစ်လုံး။ စပါးအုံက တစ်လုံး၊ ငန်းတော်ကျားက တစ်လုံးပေါ့ကွာ။ အမျိုးအစားလိုက်ခွဲပြီး ထည့်ရတာကွ။ ပြီးရင်တော့ မန္တန်တွေ ရွတ်ဖတ်ပြီး ယဉ်ပါးလာအောင် သင်ရတာပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုင်းတီးပေးရင် သီချင်းဆိုပေးရင် ကတဲ့ အဆင့် ရောက်လာတော့တာပေါ့ကွာ။ ဒီတော့မှ အလမ္မာယ်ပြစားလို့ ငွေရတာပေါ့ကွာ။"

ကျုပ်က ဘိုးရာစီ ပြောတာကို နားထောင်နေရင်းနဲ့ တစ်ခုခုကို တွေးမိသွားတယ်ဗျို့။

"ဘိုး၊ ကျုပ် မေးပါရစေဗျာ"

"မေးလေ မောင်တာတေ၊ ဘာများ တုံး"

"အဲဒီမြွေတွေကို ရက်စေ့သွားလို့ ပြန်မလွှတ်ရင် ဘာဖြစ်တုံးဗျ"

"အင်း၊ မြွေလမ္မာယ်ဆရာ မြွေကိုက်လို့ သေတယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ မောင်တာတေရဲ့ ၊ နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့်စားနဲ့ ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာပဲ။ ဒီမြွေတွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ တောင်နဂါးက အချိန်စေ့ကနီးရင် နတ်မိစ္ဆာတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး သတိပေးခိုင်းတယ်"

"ဟင်၊ ဟုတ်လား ဘိုး"

"အေး ... ဟုတ်တယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ အိပ်မက်ပေးတာပေါ့ကွာ။ ခေါင်းမှာ ရှုပ်ပန်းထည်အနီပတ်ပြီး ဘောင်းစနစ်ဖက် ချည်ထားတဲ့ နတ်မိစ္ဆာက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး 'ကိုယ့်ကတိကိုယ်တည်ပြီး မြွေတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးတော့' လို့ ပြောပြီး ပျောက်သွား"

တာကွ။ တကယ်လို့ ကိုယ်က သတိတရနဲ့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ ဖြင့် ရက်စေ့ပြီဖြစ်လို့ မင်းတို့ ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ ကိုယ့်မြေတွေကို ပြောထားရင်တော့ အဲဒီနတ်မိစ္ဆာ မလာဘူးကွ။ ဘိုးကတော့ လွှတ်ရမယ့်ရက်စွဲကို အမြဲရေးမှတ်ထားတာ ဆိုတော့ နတ်မိစ္ဆာ လာဖို့ မလိုဘူးပေါ့ကွာ။"

"ဪ... မြေတွေက တော်တော် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပါလား ဘိုးရဲ့ "

"အေး၊ အဲဒီလို သတိပေးရဲ့ သားနဲ့ မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြန်လွှတ်မပေးရင်တော့ မြေလွှာယံဆရာ ဘာမန္တန်ရွတ်ရွတ် မစွမ်းတော့ဘူးကွ။ အဲဒီရက်ကျော်တဲ့ မြေ ကိုက်တာခံရပြီး သေတော့တာပေါ့ကွာ။"

"ဆေးမြန်မြန် ကုနိုင်ရင်တော့ အသက်ရှင်မှာ ပေါ့နော် ဘိုး။"

"မရဘူး မောင်တာတေ၊ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ ကတော့ ဘာဆေးမှ ကို မမီဘူးကွဲ့။ မြေကို နတ်မိစ္ဆာဝင်စီးပြီး ကိုက်တာလေ။"

"ဟာ၊ ဟုတ်လား ဘိုး။"

"နတ်နဲ့ နဂါးကို မလှည့်စားရင်၊ ကိုယ့်ကို အကူအညီ ပေးတဲ့ မြေတွေ အပေါ်မှာ မနှိပ်စက်ရင်၊ မညှဉ်းပန်းရင်၊ သူတို့ ကို မေတ္တာအမြဲထားရင် အလွယ်ဆရာကို ဘယ်မြေကမှ မကိုက်ပါဘူးကွာ။"

ဘိုးရာစီနဲ့ တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ သိပ်ပျော်တာဗျ။ ဘိုးရာစီ ပြောတဲ့ မြေတွေအကြောင်းက လွှတ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာလေဗျ။

"မြေဆိုတာ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကွဲ့။ တစ်ခါတုန်းက ဘိုးအလွယ်ပြစားခဲ့တဲ့ ငန်းဝါကြီးတစ်ကောင် ဆိုရင် ဘိုးကို ညဘက်မှာ အိပ်မက်ပေးတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက လူပုံစံပဲကွဲ့။ သူက ပြောတယ်...

‘ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ တစ်ပတ်လောက် တောထဲကို ပြန်

ပါရစေ၊ တစ်ပတ်ပြည့်ရင် ကျုပ် အရောက်ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်’

ဘိုးကလည်း သူတို့ ကို ခိုင်းစားနေပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မေတ္တာမပျက် ဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုပဲ ဆက်ဆံတာကိုး မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီ တော့ ကျုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ကိစ္စရှိလို့ သွားတာ ပဲကွယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ သွားသာ သွားပါ’ လို့ ပြောလိုက်တော့ ချက်ချင်း င န်းဝါကြီးပုံစံဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲကနေ လျှောခနဲ ထွက်သွားတယ်။ မနက်မိုး လင်းတော့ ဘိုးက င န်းဝါကြီးထားတဲ့ ပခြုပ်အနီကြီးကို သွားဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ အထဲမှာ ဘာမှ ကို မရှိတော့ဘူးကွဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးလည်း ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတော့မှ ပခြုပ်အနီကြီးကို သွားကြ ည့်တယ်။

‘ရွှီ’

ဘိုးတောင်မှ ပခြုပ်မဖွင့်ရသေးဘူး၊ အထဲကနေ င န်းဝါကြီးက အသံ ပေးသကွဲ့။ မြေဆိုတာ ကတိအင်မတန်တည်တဲ့ သတ္တဝါတွေ မောင်တာ တေရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် မြေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ မလှည့်စားနဲ့ ကတိ မပျက်စေနဲ့ ကွဲ့။”

အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ မြေတွေအကြောင်းလည်း ကြားရတာကိုးဗျာ။ ဒါကြောင့် လည်း ဘိုးရာစီနဲ့ ဆုံရင် ကျုပ်တို့ မှာ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ချည်းပဲဗျ။

“ဘိုးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ မြေလမွှာယ်ဆရာ တစ်ယောက် ရှိသကွဲ့၊ သူ့နာမည်က ‘စိုင်းယက္ခ’တဲ့ ။ ဒီကောင်က မြေဟောက်ကြီးတစ် ကောင်နဲ့ ကပြတာ၊ ကလို့ ပြီးရင် ဒီကောင်က မြေကို နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ပြီး နမ်းပြတာ။ မြေကလည်း သူ့ကို နမ်း၊ သူကလည်း မြေကို နမ်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနေ့က ပြန်လွှတ်ရမယ့် မြေဟောက်ကြီးကို မလှ

တံဘဲ တစ်ရက်ကျော်သွားတာ၊ တစ်ရက် ကလေးပဲ ကျော်သွားတာပါ။ အဲဒီနေ့ ခါတိုင်းလို မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ ကပြီး ပါးစပ်ချင်းတော့ နမ်းတယ်။ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ခေါင်းကို သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ငုံ့ပြတယ်။ ဒီမှာ တင် မြွေဟောက်က စိုင်းယက္ခ ရဲ့ လျှာကို ကိုက်လိုက်တာ ပြန်ဖြုတ်လို့ ကို မ ရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး လျှာကို ဓားနဲ့ ဖြတ်ထုတ်ပစ် ရတော့တာပဲ မောင် တာတေရေ"

"ဟာ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဘိုးရယ်"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မြွေများ လွတ်သစ္စာရှိတာကွဲ့၊ သူတို့ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိ မှ လည်း ကြိုက်တာဗျာ၊ ကတိသစ္စာထားပြီး ပျက်လို့ ကတော့ နဂါးမျက် စောင်း အကြောင်းမရွေးဆိုသလိုပဲ မောင်တာတေရေ"

"ဟုတ်ပါ့ ဘိုးရယ်၊ ဘိုးပြောပြမှ ပဲ မြွေတွေ၊ နဂါးတွေ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရတော့တာ ဘိုးရဲ့ "

"အင်း၊ မောင်တာတေတို့လို လူငယ်တွေ ဗဟု သုတ ပွားတာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဘိုးလည်း ကြုံတဲ့ အခါတိုင်း ဘိုးရဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေကို ပြောပြပါ့မယ်ကွယ်"

‘နေ့ပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်း’ လို့ တပေါင်းလကို မကြိုက်တဲ့ သူတွေက ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ တပေါင်းလကို ကြိုက်တဲ့ သူတွေက တော့ ‘တပေါင်းသာခေါင် လများ နောင်’ လို့ တောင် ပြောကြတာလေ ဗျာ။ တကယ်တော့ တပေါင်းလမှာ က တောပန်း၊ တောင်ပန်းတွေ အကု န်ပွင့်ပြီး ဆေးရောင်စုံပန်းချီ တစ်ကားလို လှတယ် ဆိုတာကိုတော့ တောထဲတောင်ထဲ ရောက်တဲ့ သူတွေမှ သိကြတာကိုးဗျာ။

အခုလို တပေါင်းလမှာ တောထဲထောင်ထဲ ရောက်သွားလို့ ကတော့ လွတ်လွမ်းတာဗျာ။ ဘာကိုလွမ်းမှန်းလည်း ကျုပ်တော့ မသိပါဘူးဗျာ။

ကျုပ်တော့ ဒီလိုတပေါင်းလမှာ တောတက်ရရင် လွှတ်ပျော်တာမျိုး။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး သောက်ရင်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက် တွေးနေတဲ့ ကျုပ်အတွေးတွေက တစ်ချက် တစ်ချက် မီးဖိုဘက်ကို ရောက်သွားသေးဗျ။

မီးဖိုထဲက အမေချက်နေတဲ့ ဝက်လက်ဟင်းအနံ့က ကျုပ် နှာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတာကိုဗျ။ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်က ကိုပိန် လာခေါ်လို့ အမေက လိုက်သွားပြီး ဝက်လက်နှစ်ချောင်းတောင် ဝယ်လာတာဗျ။ ဝက်လက်ကို ကိုပိန်က သေသေချာချာ သန့်ရှင်းပြီး အနေတော် ခုတ်ပေးလိုက်တာဗျ။

အမေက အိုးထဲမှာ ဆီနည်းနည်းထည့်ပြီး ဝက်လက်တုံးပြီးသားတွေ ထည့်တယ်။ ဆီပူထိုးတာပေါ့ဗျ။ ရေနည်းနည်း ထည့်ရသေးတယ်ဗျ။ နည်းနည်းလေးပါ။ ခေါ်ရေပေါ့ဗျ။ ဒီတော့မှ ဝက်လက်ထဲက ရေတွေထွက်လာတာဗျ။ အသားထဲက ရေကို ထုတ်ပစ်တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီရေထုတ်ပြီးချက်မှ ဝက်သားက နူးလွယ်တာဗျ။ အရသာလည်း ပိုရှိတယ်။

ပထမတစ်ရေခန်းသွားလို့ ဒုတိယရေထည့်ကာနီးမှာ အမေက မရန်းသီးစိမ်းလေးတွေ ထက်ခြမ်းခြမ်းပြီး ထည့်လိုက်တာမျိုး။ ပြီးမှ ရေထည့်တာ။ ဒုတိယရေလည်း ခန်းရော ဝက်လက်တွေ နူးရုံ မဟုတ်ဘူး ၊ အိနေတော့တာဗျ။ အရသာကလည်း ချဉ်ဖြိုးလေး။ အနံ့ကလည်း မွှေးလို့ ။ မရန်းသီးခြောက်ထည့်လည်း ကောင်းတာပဲဗျ။ ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာရင်း အမေ့ရဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ မွှေးမွှေးလေးကို ရှူနေတုန်း ရှိသေးသဗျ။

"တာတေရေ၊ တာတေ"

ဝိုင်းဝကနေ ကျုပ်နာမည်ကို အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ လှမ်းအော်နေ တာဗျို့။ တန်းလျားပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးလှန်ပြီး ဝက်သားဟင်းနဲ့ လေး ရှူနေတဲ့ ကျုပ်တောင် လန့်သွားပြီး ချက်ချင်း ထကြည့်မိတာဗျို့။

ဟာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကိုစံအေးကြီးဗျ။ လူက ပိန်ပိန် ရှည်ရှည် က လန်ကလားကြီးနဲ့ စကားပြောရင် အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ ပြောတာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ စံအေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကို အာကျယ်စံအေးလို့ ခေါ်တာဗျ။ ကိုစံအေးရဲ့ အဖေက ဘိုးစံ မောင်လေဗျ။ လွှတ်စိတ်တိုတဲ့ အဘိုးကြီးဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကောင်တွေက ဘိုးစံမောင်ကို ကွယ်ရာ မှာ ဘိုးစိတ်တိုလို့ ခေါ်ကြတာ။

"ကိုစံအေးကြီး လာလေဗျာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဗျ"

ဝိုင်းထဲမှာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် လုပ်နေတဲ့ ကိုစံအေးကို လှမ်းခေါ်လိုက် တယ်။ ကိုစံအေးက လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်းကြီးနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာရောဗျ ။

"ဟာ... မွေးလှချည်လား၊ အရီးငွေစိန်၊ ဘာဟင်းကောင်းတွေ ချက် နေတုံး"

ကိုစံအေးက အသံကျယ်ကြီးနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တာဗျို့။ ကိုစံအေးအ သံကို ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးက မှတ်မိပြီးသားလေဗျ။

"ဟဲ့ စံအေးကြီးပါလား၊ ကိုစံမောင်တို့ နေထိုင်ကောင်း ကြလားဟဲ့"

"ကောင်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ခိုင်းကောင်းတုန်း ၊ ကုန်းအော်တုန်းဗျို့"

ကိုစံအေးက သူ့အဘ ဘိုးစံမောင်ကို ပြောတာလေဗျ။ အမေက ကို စံအေးကြီး ပြောတာကို ရယ်နေရောဗျို့။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟုတ်ပျံ၊ စံအေးရေ၊ နင့်အဘ စံမောင်ကတော့ လွှတ်စိတ်တိုတဲ့ အကောင်ဟဲ့၊ နင့်အမေနဲ့ မရခင် ရှေ့မှာ ရည်းစားသုံး ယောက်လောက် ရှိသေးတာ၊ သူစိတ်တိုတာနဲ့ အဆက်ပြတ်ကုန်ကြတာ ဟဲ့၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။"

အမေက သူ့သူငယ်ချင်း ဘိုးစံမောင် အကြောင်းကို ပြောရင်း ရယ် တော့တာပဲဗျာ။

ကိုစံအေးက ကျုပ်တည်တဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို သုံးလေးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာပြီး အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်တယ်ဗျာ။

ဆေးလိပ်သောက်ရင် အမောမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ အားလုံး သိကြတယ် လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ လူတိုင်းကို ခင်ဗျား မေးကြည့်ဗျာ။ မောလာလို့ ကတော့ ဆေးလိပ်ကလေး မီးညှိပြီး နှစ်ရှိုက် သုံးရှိုက် ရှိုက် လိုက်ရရင် အမောကို ပြေသွားတာဗျာ။

"ကိုကြီးစံအေး ကျုပ်ဆီလာတာ ကိစ္စရှိလို့ လား"

ကျုပ်က ကိုကြီးစံအေးကို မေးလိုက်တော့ ကိုစံအေးက သောက်လက်စ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကုန်အောင် မော့လိုက်ပြီးမှ ပြောသဗျာ။

"မင်းဆရာကြီး ရောက်နေလို့ ကွ တာတေရ"

"ဟင်၊ ဘိုးလူပေ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပျံဗျာ၊ မနက်အစောကြီး သျှောင်တစောင်းလေးမှာ ပဝါအဖြူ လေးပေါင်းလို့ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးလွယ်ပြီး ဝိုင်းထဲ ဝင်ချလာတာ ကွ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဘိုးလူပေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲဗျ ကိုကြီးစံအေးရဲ့ ၊ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာတာချည်းပဲ"

"ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါ့အဘ ဗိုလ်စိတ်တိုကတော့ သူ့ဆရာ ရောက်လာလို့ ပျော်နေလေရဲ့ ၊ တို့ အိမ်မှာ ကလည်း ဒီနေ့ ကောက်ညှင်း ပေါင်းတယ် လေကွာ၊ အဲဒါ အဘက ငါးရုံခြောက်မီးဖုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဘိုးလူပေကို ဧည့်ခံနေလေရဲ့ ၊ ဘိုးလူပေကလည်း ဖျာပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး တာနဲ့ 'ကိုရင်စံအေး မင်းသူငယ်ချင်း မောင်တာတေကို သွားခေါ်ကွယ်' ဆိုပြီး တန်းလွှတ်တော့တာပဲ ဟေ့"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကျုပ်လည်း ဘိုးလူပေကို သတိရနေတာ၊ သုံး လေးရက် ရှိပြီဗျာ၊ ကိုကြီးစံအေးရဲ့ "

ကျုပ်က အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက် တယ်။ အဘကတော့ မနက်အစောကြီး ကတည်းက ရွှေတောင်ကုန်း ဘု ရားပွဲအတွက် အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ ရွာဦးကျောင်းကို သွားလေရဲ့ ။

ကိုစံအေးကြီး အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ စကားတွေပြောပြီး ရှေ့က သွား၊ ကျုပ်က နောက်ကလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးစံမောင်ရဲ့ ဝိုင်းထဲကို ဝင်လို က်တာနဲ့ ...

"ဟော ပါလာပါပြီဗျာ၊ သရဲမကြောက်၊ တစ္ဆေမကြောက်၊ ကဝေမကြောက်၊ စုန်းမကြောက်တဲ့ တာတေ"

ဘိုးစံမောင်က ကျုပ်ကို စတာဗျို့။ ကျုပ်က ရယ်နေလိုက်တယ်။ အိမ် ပေါ်ရောက်တော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ပလွင်ခွေထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို ပြုံးကြ ည့်နေတယ်။

ဘိုးလူပေကတော့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲဗျာ။ နှုတ်ခ မ်းမွေးလေး သဲ့သဲ့နဲ့ ၊ မျက်လုံးတွေက ကြည်ပြီး တောက်နေတာဗျို့။

"မောင်တာတေ နေကောင်းလားကွဲ့၊ မင်းအဘနဲ့ အမေရော နေထိုင်

ကောင်းကြရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းကြပါတယ် ဆရာကြီး"

ကျုပ်က ဘိုးလူပေ မေးတာကို ဖြေရင်းနဲ့ ဘိုးလူပေကို ဦးချပြီး ကန် တော့လိုက်တယ်။

"ဆရာကြီးရော နေကောင်းရဲ့ လားဗျ"

"အေး၊ ကောင်းပါတယ် မောင်တာတေ၊ ကျုပ်က ချင်းတောင်တွေပေါ်ကို ရောက်နေလို့ ၊ ဒီဘက် မရောက်ဖြစ်တာကွဲ့၊ အ ခုတော့ ကိစ္စပေါ်လာတော့လည်း ရောက်ရပြီပေါ့ကွယ်၊ မောင်တာတေ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလားကွဲ့"

"အခုအချိန်တွေက အားနေတဲ့ အချိန်ပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ် လိုက်နိ င်ပါတယ်"

"ဟာ၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ်တို့ နတ်နဂါးအင်းကြီး သွားရလိမ့်မယ် မောင်တာတေ၊ နတ်နဂါးသိုက်ထဲက ကြေးပုရပိုက် သုံးဆူကို သွားယူရမှာ ကွဲ့"

"ဟာ ဟုတ်လား ဆရာ၊ နို့ အဲဒီနတ်နဂါးအင်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိ တာတုံး ဆရာ"

"ရခိုင်ပြည်မှာ ကွဲ့၊ သဘာဝအင်းကြီးတစ်ခုပဲ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ရခိုင် တောင်ကြီးတွေကြားမှာ ရှိတာ၊ အင်းကြီးရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ တောင်အမြင့်ကြီးတွေ ကာထားသလို ဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအင်းကြီး က အောက်မှာ အနက်ကြီးဆိုပဲ၊ ဒီအင်းကြီးရဲ့ အောက်ခြေက ပင်လယ် အထိ ပေါက်သတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် လည်း ဒီအင်းထဲမှာ နဂါးနေတာပေါ့ကွ ယ်"

"နို့ နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ နဂါးဆိုတာ တကယ်ရော ရှိလို့ လားဗျ၊ ကျုပ်က ပုံပြင်အနေနဲ့ ပြောတာလို့ ပဲ ထင်နေတာ"

"အို ... ရှိပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ ပုံပြင်ထဲမှာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အပြင်မှာ လည်း တကယ် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုံပြင်တို့ ၊ ဝတ္ထုတို့ ၊ ဇာတ်နိပါတ်တို့ ထဲမှာ ကတော့ လူစိတ် ဝင်စားအောင် ပိုပိုမိုမို ပြောတာတွေတော့ ရှိသပေါ့ကွယ်"

"ဪ... ဒါဆိုရင် နဂါးဆိုတာ တကယ်ရှိတာပဲ"

ဘိုးလူပေက ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်လေးကိုယူပြီး သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ စကားဆက်တယ်ဗျ။

"နဂါးဆိုတာ သုံးမျိုးရှိတယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကုန်းနဂါး၊ ရေနဂါးနဲ့ အာကာသနဂါးလို့ ခွဲထားတယ်။ ကုန်းနဂါးကတော့ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြတယ်၊ တချို့ကတော့ ကုန်းနဂါးကို တောင်နဂါးလို့ လည်းခေါ်ကြတယ်ကွဲ့၊ အကောင်အရွယ်အစားက မြွေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အမောက်တော့ ပါတယ်။ ရေမှာ နေတဲ့ နဂါးကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ နေတာပေါ့ကွယ်၊ ပင်လယ်နဲ့ ဆက်နေတဲ့ အင်းတွေ အိုင်တွေထဲမှာ လည်း နေကြတယ်ကွဲ့၊ အရွယ်အစား ကြီးတာပေါ့ကွယ်၊ လုံးပတ်က ထန်းပင်လုံးလောက် ရှိပြီး ခေါင်းက ခွဲတောင်းလောက် ရှိတယ်ကွဲ့၊ အရှည်ကတော့ ပေလေးဆယ်လောက်ကို ရှည်တာဗျ။ အာကာသနဂါး ဆိုတာကတော့ မြင်ဖူးတဲ့ လူ အင်မတန် ရှားပါတယ်၊ ရှိတယ်လို့ ပဲ ကျုပ်တို့လည်း သိရတာကွဲ့၊ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ကောင်းကင်မှာ သွားလာနေတယ်လို့ ပဲ ကြားဖူးတာ"

"ဒါဆိုရင် အခု ကျုပ်တို့ သွားမယ့် နတ်နဂါးအင်းကြီးက နဂါးတွေက ရေနဂါးမျိုးပေါ့နော် ဆရာကြီး"

"ဟုတ်တာပ မောင်တာတေ၊ ရေနဂါးမျိုးတွေပေါ့၊ အရွယ်အစား အကြီးကြီးတွေကွဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့ က ရိုးရိုးနဂါး တွေ မဟုတ်ဘူး ၊ နတ် နဂါးတွေကွဲ့။"

"ဟင်၊ နတ်နဂါးဆိုတာက ဘယ်လိုမျိုးတုံး ဆရာကြီးရဲ့ "

"သူတို့ က ရေအောက်မှာ ဗိမာန်နဲ့ နေကြတာကွဲ့၊ သူတို့ နေဖို့ ဗိမာန် ကို သူတို့ ရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းနိုင်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ နတ်နဂါးမျိုးတွေ ဟာ ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လူယောင်ဖန်ဆင်း နိုင်ကြတယ်၊ လူအသွင်သ ဣန္ဒာန်နဲ့ လူတွေကြားမှာ ရောနှော သွားလာနေနိုင်တယ်၊ သူတို့ ကို သာမ န်လူတွေကတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်မြင့်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရ ဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သူတို့ ကို မြင်တာနဲ့ သိကြတယ်ကွဲ့။"

"ဪ... ဒီလိုကိုး၊ လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းတာတွေ တော်တော် များ တာပါလား ဆရာကြီးရယ်"

"ဟုတ်ပေတယ် မောင်တာတေ၊ အခု ကျုပ်တို့ သွားရမှာ က မင်းဘူး ရွှေစက်တော်ဘက်ကနေ သွားရမှာ ကွဲ့၊ မောင်တာတေ မိဘများကို ခွင့် တောင်းပေတော့ကွယ်၊ ခုလာမယ့်လပြည့် မတိုင်ခင် နတ်နဂါးအင်းကို ကျုပ်တို့ ရောက်ဖို့ လိုတယ်၊ ဟိုမှာ ပြင်စရာ ဆင်စရာတွေ ရှိသေးတယ် ကွဲ့။"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ခရီးထွက်မယ့်နေ့ကိုသာ အမိန့် ရှိပါ၊ ကျုပ်ဘက်က အဆင်သင့် ဖြစ်စေရပါမယ်"

"ဒါဆိုရင် သန်ဘက်ခါ မနက်စောစော ခရီး စထွက်ကြတာပေါ့ကွယ် "

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မကွေးရောက်တော့ မြသလွန်ဘုရားကို

ဝင်ဖူးကြတယ်။ မင်းဘူးဘက်ကမ်းကို သင်္ဘောနဲ့ ကူးရတာဗျ။ ရေလယ် သောင်တွေကို ကွေ့ပတ်ပြီးတော့ပေါ့ဗျာ။ မင်းဘူး ရောက်တော့ ရွှေစက် တော်ကို သွားပြီး ရခိုင်ဘက်ကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ခြေတော်ရာကိုတော့ ဝင် ဖူးဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူးဗျ။

ရခိုင်ရောက်တော့ ရွာလေးတစ်ရွာကနေ ရခိုင်လမ်းပြ တစ်ယောက် ငှားရတယ်။ အသက် လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ကိုညီချေ ဆိုတဲ့ လူဗျ။ ဒီ လူက မုဆိုးလေဗျာ။ လွတ်လမ်းကျွမ်းတာဗျ။

ကိုညီချေ လမ်းပြပေးလို့ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ရက် တစ်ည သွားပြီးတာနဲ့ နတ်နဂါးအင်းကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

အို... အင်းကြီးမှ နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ ဘေးပတ်လည်မှာ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတွေဗျ။ မတ်မတ်ကြီးတွေဗျာ။ အခု ကျုပ်တို့ ရောက်တဲ့ ဘက်ကတော့ တောင်ကြားလမ်းလေးရှိလို့ အင်းထဲအထိ ဆင်းနိုင် တယ်ဗျ။

"ကိုကြီးညီချေ၊ ဒီခြေသွားလမ်းလေးက လူတွေ အင်းထဲ ဆင်းတဲ့ လမ်းထင်တယ်၊ လူတွေ သွားပါများ လို့ လမ်းဖြစ်သွားတာလားဗျ။ ဒီလူတွေ က အင်းထဲမှာ ငါးဆင်းဖမ်းတာလား"

"ဟာ မဟုတ်ပါ။ ဒီလမ်းက လူသွားလမ်း မဟုတ်၊ နဂါးသွားလမ်းပါ။ နဂါးဗိုက်ရာကြီးကနေ ခုလိုလမ်းဖြစ်နေတာ၊ လူတွေ ဒီအင်းမှာ ငါးမဖမ်းရဲကြဘူး"

"ဗျာ၊ ဒါ နဂါးဗိုက်ရာကြီး ဟုတ်လား"

ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီးတွေတောင် ဖျန်းခနဲ ထသွားလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်မြေကြီးကို သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ဒါ နဂါးကြီး

တစ်ကောင်ရဲ့ ဗိုက်ရာကြီးပဲဗျ။ ဘုရား၊ ဘုရား ဘာတွေများ တွေ့ရဦးမလဲ။"

ဘိုးလူပေက ကိုညီချေကို ခေါ်ပြီး အင်းစပ်ကို ဆင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုးလူပေက နေရာတစ်ခု ကိုပြတယ်။ ကိုညီချေကို သစ်ပင်တွေ ခုတ်ခိုင်းတယ်။

ဆယ့်ငါးပေလောက်ကျယ်တဲ့ မြေပြောင်ရလာတော့မှ ဝါးခုတ်ခိုင်းပြီး နှစ်တောင်လောက် မြင့်တဲ့ စင်ကို ဝါးနဲ့ ထိုးခိုင်းတယ်။ ကိုညီချေက တောထဲမှာ လင့်စင်ထိုးနေကျဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့ ဘိုးလူပေ လိုချင်တဲ့ စင် ပြီးသွားတယ်။ ဘိုးလူပေက ကန်တော့ပွဲ ပြင်ဖို့ ဝါးနဲ့ ခံတောင်းပက်ကလေးတွေ ရက်ခိုင်းတယ်။ ဒါကတော့ ကျုပ် ကျွမ်းပြီး သားဗျ။ ကျုပ်က အဘ တောင်းရက်ရင် ဝင်ပြီး လုပ်နေကြလေဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ ပွဲပြင်ဖို့ ဝါးခံတောင်းလေးတွေ ရက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တောင်း ရက်နေတုန်းမှာ မုဆိုး ကိုညီချေကို ဝါးပိုးခုတ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ခိုင်းတယ်။ ဖောင်က ဆယ်ပေပတ်လည် ဝါးပိုးသုံးဆင့်ခံနဲ့ ဗျ။

ကျုပ် တောင်းတွေရက်ပြီးတော့ ကိုညီချေ ဝါးဖောင်ဖွဲ့တာကို ကူလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေက ဖောင်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ သဘောကျသွားတယ်။ မုဆိုးကိုညီချေ ကလည်း ဖောင်ကို နွယ်ကြိုးတွေ၊ ကြိမ်တွေနဲ့ အထပ်ထပ်ကို ချည်ပြီး ဖွဲ့တာဗျ။

ဖောင်ဖွဲ့ပြီးတာနဲ့ ကိုညီချေ တောထဲဝင်ပြီး အုန်းသီး ငါးလုံးနဲ့ ငှက်ပျောခိုင်တွေ ခုတ်ရတယ်။ ကျုပ်က လိုက်ပြီး ငှက်ပျောခိုင် ကူထမ်းရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက ပွဲတွေ ပြင်တယ်။ ဘုရားတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ ရှင်ဥပဂုတ္တတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ တောစောင့်နတ်တစ်ပွဲ ငှက်ပျောနှစ်ဖီး၊ နဂါးပွဲတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊

က်ပျောနှစ်ဖီးဗျ။ ပွဲတွေကို စောစောက ကိုညီချေ ထိုးထားတဲ့ စင်ပေါ်မှာ စီပြီးတင်တယ်။

အားလုံးပြီးတော့ ညနေစောင်းပြီ။ ဘိုးလူပေက ကိုညီချေကို မေးတယ်။ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ချင်သလား ပြန်ချင်သလား မေးတော့ ကိုညီချေက ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဘိုးလူပေက ကိုညီချေကို ငွေတွေပေးတယ်။ ကိုညီချေ တောင်းထားတာရဲ့ နှစ်ဆပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စကားကိုလည်း ဘိုးလူပေက ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောသဗျ။

ကိုညီချေ ပြန်သွားတော့ နတ်နဂါးအင်းကြီးရဲ့ ကမ်းစပ်မှာ ဘိုးလူပေရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ကန်တော့ပွဲ ငါးပွဲရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့ဗျ။

ဘိုးလူပေက ရေစပ်အထိဆင်းပြီး အင်းကို အကဲခတ်တယ်။

"မောင်တာတေ၊ ဟောဒီအင်းက အလျား တစ်မိုင်ကျော်တယ်၊ အနံ့က တစ်မိုင် မပြည့်တတ်ဘူးကွဲ့၊ ညကို လမွန်းတည့်တာနဲ့ ကျုပ်က ရေထဲကို ဖောင်နဲ့ ထွက်မယ်၊ ဖောင်ပေါ်မှာ မန္တန် တွေ မပြတ်ရွတ်ရမယ်။ ဟောဒီပွဲစင်ကို မောင်တာတေက စောင့်ရှောက်ပြီး ကမ်းပေါ်မှာ နေခဲ့ရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"ဘယ့်နှယ်တုံး မောင်တာတေ၊ နေဝံ့ပါ့မလား"

"ဟာ၊ နေဝံ့ပါတယ် ဆရာကြီး"

"အင်း... မောင်တာတေကတော့ အာဂလူပေပဲကွယ်၊ ပွဲစင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို မပြတ်အောင် ထွန်းထားကွဲ့၊ ငြိမ်းရင် ထပ်ထွန်း၊ ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မီးဖို ဖိုထား၊ မီးကို မပြတ်သာ ထည့်ပေတော့၊ ကျုပ်မသွားခင် ဟောဒီနေရာကို စည်းချထားခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖြစ်တယ်မို့လား"

မောင်တာတေ"

"ဟာ ဖြစ်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့ "

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို စိတ်မချသလိုနဲ့ ထပ်မေးတယ်ဗျ။

မိုးမချုပ်ခင် ကျုပ်က တောထဲဝင်ပြီး ထင်းချောင်းတွေ စုလိုက်တယ်။ မီးဖိုမယ့်နေရာကိုလည်း သေသေချာချာ ရှင်းထား လိုက်တယ်။ မိုးချုပ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်က မီးဖိုကို မီးမွှေးတော့တာ ဗျို့။

ဝင်ကာနီး နေရောင်အောက်မှာ နတ်နဂါးအင်းကြီးရဲ့ ရေပြင်ကြီးမှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ထနေတာ။ ကျုပ် ငေးကြည့်နေမိတယ် ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပါလာတဲ့ ကောက်ညှင်း ကျည်တောက်တွေခွဲပြီး ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ ညစာ စားလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက ပွဲတွေမှာ ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းတယ်။ ကျုပ်ကို ဝါးစင်ပေါ်မှ ခပ်ကျဲကျဲ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျုပ်က ဝါးလုံးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်တွေ စီတန်းပြီး ထွန်းလိုက်တယ်။ အင်းစပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်နဲ့ လင်းထိန်သွားရောဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့ မီးလင်းဖိုကလည်း မီးတောက်တွေ ထပြီး လင်းနေတာဗျို့။ မီးအလင်းရောင်က အင်းရေပြင်ထဲ အထိ လင်းနေတာဗျ။

ဘိုးလူပေက ပွဲစင်ရှေ့မှာ အဝတ်ကလေး တစ်ထည်ခင်းပြီး ရွတ်ဖတ် တော့တာပဲဗျို့။ ဟော လထွက် လာပြီ။ လပြည့်ည လမင်းကြီးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးပေါ့ဗျာ။

လကမြင့် လာလေ အင်းရေပြင်ကြီးက ပိုပြီးလင်း လာလေ။ ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံက ပိုကျယ် လာလေပဲဗျ။

ကျုပ်ကတော့ ပွဲစင်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်တွေကို မပြ

တ်အောင် ထွန်းပေးနေရတာဗျ။ အမွှေးတိုင် ထွန်းဖို့ ညနေတည်းက ကျုပ်က ဝါးဆစ်ကလေးတွေ လုပ်ထားတာလေ ဗျာ။

လမွန်းတည့်ပြီဗျို့။

"ကဲ ဟေ့ မောင်တာတေ၊ ဝါးဖောင်ကို တွန်းကြစို့ဟေ့"

ရေစပ်မှာ ချထားတဲ့ ဝါးဖောင်ကို ရေထဲရောက်အောင် ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွန်းချကြတယ်။ ဖောင်က ရေထဲရောက်သွားပြီ။

"ကဲ ငါ့တပည့် ဆရာကြီး စည်းတွေချထားခဲ့ပြီ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ "

ဘိုးလူပေက ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး ဝါးလုံးတွေပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် အကြီးကြီးတွေ လိုက်ထွန်းလိုက်တယ်။ ဖောင်လေးက လင်းထိန်သွားရောဗျို့။

"ကဲ ဟေ့ မောင်တာတေ၊ မောင်ညီချေ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဝါးပိုးခြမ်း ပေးစမ်းကွယ်"

ကိုညီချေက ဘိုးလူပေ ဖောင်ကိုလှော်ဖို့ ဆိုပြီး ဝါးပိုးခြမ်းကို လှော်တက် ခုတ်ပေးခဲ့တာဗျ။ ကျုပ် ဝါးပိုးခြမ်း လှော်တက်ကို ယူပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေက မီးတွေလင်းနေတဲ့ ဝါးဖောင်ကို လှော်ပြီး အင်းရေပြင်ကြီးထဲကို ထွက်သွားတယ်။ ရေလယ်လောက် ရောက်တော့ ဘိုးလူပေက ဝါးဖောင် အလယ်တည့်တည့်မှာ ထိုင်ပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျာ။ ဘိုးလူပေ မန္တန်ရွတ်တဲ့ အသံကို လေသင့်ရင် သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကတော့ မီးဖိုကို ထင်းထည့်ပေးလိုက်၊ ပွဲစင်က ငြိမ်းသွားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ပြန်ထွန်းလိုက်၊ ကုန်သွားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို အသစ်စိုက်လိုက်နဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးလူပေကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကျုပ်

ကြည့်နေသေးတာဗျ။ ကြည့်သာ ကြည့်နေရတာဗျ။ ဘိုးလူပေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ် ဘာမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။

"ဝုန်း"

ဟာ ရေထဲက လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ထသွားတာဗျို့။ ဘိုးလူပေက မန္တန်ကို မပြတ်ရွတ်တယ်။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ရေလှိုင်းကြီးတွေက ဘိုးလူပေရဲ့ ဖောင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပေါ်မှာ ပေါ်ပေါ်လာတာဗျ။

"ဝုန်း၊ ရှီး"

ဟာ မီးတန်းကြီးဗျာ၊ မီးတန်းကြီး။ ဟာ နဂါးက မီးနဲ့ မှုတ်နေပြီဗျို့။ ‘ဝုန်း’ဆိုပြီး လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ထသွားပြီး အဲဒီလှိုင်းလုံးထဲကနေ မီးတန်းကြီး ထွက်လာတာဗျို့။ လိမ္မော်ရောင် မီးတန်းကြီးဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘိုးလူပေဘက်ကို မှုတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အပေါ်ကို မှုတ်ထုတ်တာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် မီးတန်းကြီးက အပေါ်ကို ပေနုစစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက် တက်သွားတယ် ထင်တာပဲဗျ။

ဘိုးလူပေကို ကြည့်လိုက်တော့ တင်ပလွင်ခွေမပျက်ဘဲဗျ။ မန္တန်တွေကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရွတ်နေတာ။

"ဝုန်း" "ဝုန်း" "ဝုန်း" "ဝုန်း"

"ရွှါ၊ ရွှါ၊ ရွှါ၊ ရွှါ"

ဟာ နဂါးတွေ ဘယ်နှကောင်တောင် ရောက် လာပြီလည်း မသိဘူးဗျို့။ အင်း ရေပြင်ကြီးရဲ့ ဟိုနားမှာ ဝုန်းခနဲ လှိုင်းလုံးကြီး ထလာ

လိုက်၊ ဒီနားမှာ လှိုင်းလုံးကြီး ထလာလိုက်၊ မီးတန်းတွေ ရွှိခနဲ ရွှိခနဲ ဟူ
တ်ထုတ်လိုက်နဲ့ အင်းကြီးရဲ့ နေရာအနံ့မှာ ကို ပေါ်လာတော့တာမျိုး။ ကျ
ပ် ဘိုးလူပေအတွက် စိုးရိမ်လို့ မျက်တောင်မခတ်ကို ကြည့်နေမိတာဗျ။

ကျုပ်က ပွဲစင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တွေကို ကျုပ်ဆရာ
မှာ တဲ့ အတိုင်း မပြတ် ထွန်းပေးတယ်။ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ဘိုးလူ
ပေကို ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

"ဟာ၊ အောင်မယ်လေးဗျာ"

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲတောင် အော်လိုက်မိတယ်ဗျို့။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟာ ဘိုးလူပေရဲ့ ဝါးဖောင်ကို ကြိုးနဲ့ ချိပြီး ဆွပြေးနေ သလိုပဲဗျ။ ဝါး
ဖောင်က ရေပြင်ကြီးထဲမှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးနေတာမျိုး။

အရှေ့ဘက် ရောက်သွားလိုက်၊ တောင်ဘက် ရောက်သွားလိုက်၊ အ
နောက်ဘက် ရောက်သွားလိုက်နဲ့ ဝါးဖောင်က ရေပေါ်မှာ
ပြေးနေတာဗျာ။ ကိုညီချေ ဖောင်ကို သေသေချာချာ လုပ်ပေးခဲ့ပေလို့
ပဲဗျာ။

ဟာ... ပစ်လိုက်ပြီဗျို့။ ပစ်လိုက်ပြီ။ ဝါးဖောင်ကို လွှဲပြီး ပစ်လိုက်တာ
ဗျ။ ဝါးဖောင်က လေထဲမှာ ပျံတက်ပြီး တော်တော် ဝေးဝေးကို
ရောက်သွားတယ်။

"ဝုန်း"

ဝါးဖောင်က ရေထဲကို 'ဝုန်း'ခနဲ ပြန်ကျသွားတယ်။ ဘိုးလူပေက
တော့ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လျက်ပဲဗျ။ ဝါးဖောင်မှာ ထွန်းထားတဲ့
ဖယောင်းတိုင်ကတော့ အားလုံးငြိမ်းသွားပြီဗျ။ လရောင်နဲ့ ပဲ နေရတာ။

နဂါးတွေက ဖောင်ကို ဆွဲပြေးလိုက်၊ လွှဲပစ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေကြတာ။ နာရီ
တွေကို မနည်းတော့ဘူးဗျ။

ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိဘူးလေဗျာ။ ဘိုးလူပေက ကျုပ်
ကို မှာ ထားတာက ပွဲစင်က မီးမငြိမ်းဖို့ ပဲလေဗျာ။ နောက်တော့ ကျုပ်
သတိရသွားတယ်ဗျ။ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်ထဲက ခန္ဓသုတ်က နဂါး
တွေကို မေတ္တာပို့တာလေဗျာ။ ကျုပ် ခန္ဓသုတ်ရတယ်ဗျ။ ကျုပ် ခန္ဓသုတ်
ကို မပြတ်ရွတ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

"ဝုန်း"

"ဟာ၊ နဂါးကြီးဗျို့၊ နဂါးကြီး ပေါ်လာပြီ"

ဘိုးလူပေရဲ့ ဖောင်နဲ့ ဆယ်ပေလောက်အကွာမှာ နဂါးခေါင်းကြီး
ပေါ်လာတာဗျ။ ခေါင်းက တင်းတောင်း တစ်လုံးစာလောက် ရှိမယ်ဗျို့။
ခေါင်းမှာ အထစ်အထစ်တွေနဲ့ အမောက်ကြီး ပါတယ်ဗျ။ ရေထဲမှာ ခေါ
င်းကြီး ထောင်ထားတာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေလောက် ပေါ်
နေတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ။ မျက်လုံး နီနီကြီးတွေက ဟင်းသောက် ပန်းက
န်ကြီးတွေလောက် ရှိမယ်ဗျ။ မေးစေ့မှာ လူမုတ်ဆိတ်မွေးလို အမွေးအမှ
င်တွေလည်း ပါတယ်။

ဘိုးလူပေက အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပြောတယ်။

"အသင်နတ်နဂါးမင်း၊ ပထမံပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ သာသနာတော် အခွန်ရှု
ည်အောင် စည်းဝေးတိုင်ပင်ပြီး လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ
သင်လည်း ပါဝင်ပါလို့ ပထမံဆရာကြီးတွေက သင့်ကို ဖိတ်မန္တကပြုကြ
ပါတယ်။ သင့်ရဲ့ ဗိမာန်ထဲမှာ သင် စောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းထားတဲ့
ကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ကျုပ်ကို ပေးပါ နဂါးမင်း၊ ကျုပ်ကတစ်ဆင့် ပထ
မံပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဆီကို အရောက်ပို့ပေးပါမယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့

သာသနာတော်ကြီး အခွန်ရှည်ဖို့ အတွက် အဲဒီကြေးပုရပိုက်တွေကို သင့်
ထံမှ ကျုပ်လာယူရတာပါ နတ်နဂါးမင်းကြီးဗျာ"

နဂါးကြီးက ရေထဲကနေ ခေါင်းကြီးထောင်ပြီး ဘိုးလူပေကို စိုက်ကြ
ညှို့နေတုန်းပဲဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော့ နဂါးကြီးက ဘိုးလူပေကို မီး
တောက်ကြီးနဲ့ ဗျား မှုတ်လိုက်တော့မလားလို့ တွေးနေမိတာဗျို့။ ခန္ဓသု
တ်ကိုလည်း ကျုပ် မနားတမ်း ရွတ်နေတယ်။

"အောက် အီး အီး အွတ်"

ဟော တောကြက်တွေတောင် တွန်ပြီဗျ။ မကြာခင်
အာရုံလာတော့မှာ ။

"ဝုန်း"

နဂါးကြီး ရေထဲကို ပြန်ငုပ်သွားတယ်။ ရေပေါ်မှာ လှိုင်းတွေ ထကျန်
ခဲ့တယ်။ ဘိုးလူပေရဲ့ ဝါးဖောင်လေးက လှိုင်းတွေပေါ်မှာ လူးနေတော့
တာပေါ့ဗျာ။ အချိန်တော်တော် ကြာသွားပြီဗျ။ ရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်
နေတယ်။ နည်းနည်းလေးတောင် မလှုပ်တော့ဘူး။ ဘိုးလူပေကတော့ မ
နှုတ်တွေ အဆက်မပြတ် ရွတ်နေဆဲပဲဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း ခန္ဓသုတ်ရွတ်ရ
င်းနဲ့ ပွဲစင်က မီးကို မငြိမ်းအောင် ထွန်းနေတုန်းပဲဗျ။

"ဝုန်း"

ဟာ ရေလှိုင်းကြီးတစ်ခု ထသွားတယ်ဗျို့။ ဘိုးလူပေက ဖောင်ပေါ်မှ
ထိုင်လျက်ကနေပြီး တစ်ခုခုကို လှမ်းဖမ်းယူလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရတ
ယ်။

ဟော ငြိမ်သွားပြီ။ ငြိမ်သွားပြီ။ အင်းကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်ကျသွားပြီဗျို့။

"အောက် အီး အီး အွတ်" "အောက် အီး အီး အွတ်"

တစ်တောလုံးမှာ လင်းကြက်တွန်ပြီဗျို့။ တောကြက်ဖတွေ အတောင် တဖျန်းဖျန်းခတ်ရင်း တောအနံ့တွန်ကြလို့ ဗျာ။

ဟာ၊ ဘိုးလူပေ ပြန် လာပြီဗျို့။ ဝါးပိုးခြမ်း လှော်တက်ကလေးကို လှော်ပြီး ဘိုးလူပေ ပြန်လာနေပြီ။ ဝါးဖောင်လေးက ကျုပ်ရှိတဲ့ ဘက်ကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ မျောလာတယ်။

ဝါးဖောင် ကမ်းစပ်ရောက်ခါနီးတော့ ကျုပ်က ပြေးဆင်းပြီး ဖောင် ကိုဆွဲတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ ဖောင်ကို ဆွဲတင်ပေးလိုက်တော့ ဘိုးလူပေ လွယ်အိတ်ကြီး စလွယ်သိုင်းလျက်နဲ့ ဖောင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ပွဲစင် ရှေ့ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ထဲကနေ ကြေးပုရပိုက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး နဂါးပွဲပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်။

"နတ်နဂါးမင်းကြီး သင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကတိပြုခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဒီနေ့ကစ ရေတွက်လို့ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ဒီကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ပြန်လာပို့ ပေးပါ့မယ်"

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကြေးပုရပိုက် က သုံးချပ်ဗျာ။ ရွှေကြိုးနဲ့ ကြက်ခြေခတ် ချည်ထားတာ။

"မောင်တာတေရေ၊ နဂါးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကတိထားပြီးကြပြီ၊ တစ်နှစ်ပြည့် တဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ဒီကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ဟောဒီ နတ်နဂါးအင်းအ ရောက် လာပို့ကြရမယ်ကွဲ့၊ နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့် စားနဲ့ လို့ ရှေးလူတွေ မှာ ခဲ့တယ်မို့လား။ ဒီပုရပိုက်တွေကို ပြန်မပို့ဘဲ ထားလို့ ကတော့ ကျုပ် တို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်စလုံး မီးသွေးတုံး ကြီးလို မဲပြီး သေကြရမှာ ကွဲ့။"

"ဟာ၊ ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ အဲဒီစကားကို ဘိုးရာစီလည်း ပြောဖူး တယ်ဗျ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ အလမွယ်ပြတဲ့ ကိုရာစီကို ပြောတာလား၊ သူက ဘယ်မှာ နေလို့ တုံးကွဲ့"

"ဟာ၊ ဘိုးရာစီက ဘန့်ဘွေးကုန်းသားလေ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ အခု ဘန့် ဘွေးကုန်းမှာ ပဲနေတာ၊ မြေတော့ လွှတ်နိုင်တဲ့ အဘိုးကြီး ဗျ"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ကိုရာစီပြတဲ့ မြေလ မွယ်ပွဲကို သုံးလေးခါလောက် ကြည့်ဖူးတယ်၊ မြေလမွယ်ပြ သိပ်တော် တဲ့ လူကွဲ့၊ သူက မြေလမွယ်ကို လမ်းဘေးမှာ ပြတာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ရုံ သွင်းပြီးတော့ ဆိုင်းနဲ့ ဝိုင်းနဲ့ ပြတာ၊ ကြည့်တဲ့ လူမှ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေ တာကွဲ့၊ သူ့ရုံအဝမှာ 'မောင်ရာစီ မြေလမွယ်ပွဲ' လို့ အမြဲတပ်တယ်။ သူ့ ပုံရော၊ သူ့မြေကြီးတွေရဲ့ ပုံရော ပန်းချီဆွဲပြီး ချိတ်ထားတာ"

"ဟာ ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးက ဘိုးရာစီကို ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ "

"လူချင်းတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဆရာက ကိုရာစီကို ကောင်းကော င်း မှတ်မိတာပေါ့၊ တကယ်တော်တဲ့ အလမွယ်ဆရာကြီးပါ မောင်တာ တေ"

တစ်ရက် တစ်ည ကြာတော့ မုဆိုး ကိုညီချေတို့ ရွာကို ပြန်ရောက်တယ်။ အပြန်မှာ တော့ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရွှေစက်တော်ကို ဝင်ပြီးဖူးကြ တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ ပေးတယ်ဗျ။

***